

جهان به ساز من برقص

[سروش صحت](#) فقط مجري خوب و صميمي برنامه کتاب باز نیست. بازیگر توانمندی است که ته لهجه اصفهانیاش اغلب بازیهایش را تماشاییتر کرده است. نویسنده کاربلدی است که میداند چطور وقایع به ظاهر عادی مسافر تاکسی را جذاب و خواندنی کند. فیلمنامه نویس خوبی هم هست. اگر چه نگاهش متفاوت است، اما این تفاوت مانعی برای نشان دادن لبخند دلچسب بر لب بیننده و همراهی او با آثارش نیست. از قرار معلوم سینما را هم خوب میشناسد. با آنکه تا زمان نوشتن این مطلب فقط فیلم سینمایی جهان با من برقص را کارگردانی کرده اما همان يك فیلم برای اثبات این ادعا کافی است. در کنار همه اینها، سروش صحت [کتاب باز](#) و کتابخوان قهاری است. برای رونق بخشیدن به کتابخوانی هم قدمهای خوبی برداشته است. با تمام اینها گمان میکنم بدون او هم برنامه کتاب باز پیش برود.

همانطور که در نبود [عادل فردوسیپور](#) گزارشهای ورزشی تعطیل نشد، برنامه کتاب باز هم میتواند بدون سروش صحت به راهش ادامه بدهد و هر بار که پخش میشود تماشاگر به جای خالی سروش نگاه بکند و آه بکشد (البته اگر علاقه‌ای به دنبال کردن برنامه جدید پیدا کند) آهی که باعث میشود درصد تماشاگران چنین برنامه‌ای روزبه‌روز پایین‌تر بیاید. آماري که ظاهرا چندان برای تصمیم‌گیران حذف فردوسیپور و سروش صحت چندان مهم نیست.

برای ایشان میزان نه تنها رای مردم نیست، بلکه اعتقادی هم به رضایت مشتری و افزودن مخاطب ندارند. مخاطب باید از برنامه و فیلمی خوشش بیاید که آنها خوششان می‌آید. آنها هم از هر چیزی که تماشاگران زیادی خوششان بیاید، بدشان می‌آید. دستشان بود و زورشان میرسید به جای جهان با من برقص به جهان دستور میدادند به ساز آنها برقصد. آن هم سازی که بدون آلات موسیقی تولید شود. آن هم به جهانی که يك فرد نباشد. جهان باشد. جهان! خود خود جهان.

****حسن لطفی/ نویسنده**